

In vrijheid gebonden

- *Dankjewel Peter en Aileen voor het lezen van dit boek, jullie advies en kritiek dat dit boek veranderde en maakte tot wat het nu is* -

1984

Als hij de deur achter haar heeft gesloten leunt hij er met z'n hoofd tegen aan, hij voelt zich leeg, op het verkeerde spoor gezet en is boos. Spullen die nog van haar zijn heeft ze vandaag met hulp van haar broer opgehaald waardoor er ook geen mogelijkheid was om met elkaar te praten, als dat al zin had gehad. 'De deur is dicht', denkt Job, 'ik ga aan het werk' en hij doet demonstratief de deur op slot. Morgenochtend om elf uur haalt hij Éline en Tom op in Waalwijk, hij heeft al een heel programma in gedachten om er samen met zijn kinderen een gezellige zondag van te maken want het is tenslotte al weer twee weken geleden dat hij ze heeft gezien.

Job kwam wat regelmatig thuis bij Annelies, eerst omdat zijn dochter Éline jarig was waardoor ze met z'n vieren naar een Disney-film zijn geweest. De daarop volgende keer zaten zoon en dochter vragend naar hun Mams en Paps te kijken toen hij 's avonds een keer mee at, Eline vroeg of hij nu weer thuis bleef en Tom voegde daar aanstekelijk aan toe dat hij dat wel leuk zou vinden. Annelies dempte die beginnende vreugde bij de kinderen onmiddellijk door te zeggen dat Papa en Mama nog veel te bepraten hadden, waarop Éline zei dat ze dat dan maar snel moesten doen.

Zij hebben dat ook gedaan dat praten, hoe je dat doet als je uit elkaar bent, al het zeer dat Job bij Annelies heeft veroorzaakt, de verwijten omdat hij haar en de kinderen drie jaar geleden in de steek liet voor een ander, de gevoelens voor elkaar die er niet meer zijn zoals ze ooit waren, hoe doe je dat in godsnaam en hoe bang is hij dat gevoelens voor haar en haar gevoelens voor hem niet terug komen vanwege alles wat zij mee hebben gemaakt, dat hen getekend heeft en gemaakt tot andere personen.

Job had een uitnodiging voor een feest in Amsterdam van een oud-collega waar hij in de zeventiger jaren mee samen had gewerkt. Toos en Aleck Buchanan waren in mei vijf jaar getrouwd en gaven aan via de uitnodiging daar een groot feest van te gaan maken. Begrijpelijk want Toos was 5 jaar geleden de secretaresse van zijn directeur en Aleck, een Schot van een bedrijf dat ze vertegenwoordigden, stapte in 1978 haar kantoor binnen waarna er een vonk oversloeg en die twee onafscheidelijk werden van elkaar. Binnen 6 maanden trouwden ze en vervolgens raakt Toos wonder boven wonder zwanger op haar 42ste en bracht ze in 1979 een zoon ter wereld. En dat moest gevierd worden, dat ze 5 jaar samen waren in dat prachtige pand aan de Herengracht, waar Toos al woonde toen ze hem leerde kennen. In de grote binnentuin achter het huis werden de gasten ontvangen en Job liep al gauw tegen bekende gezichten aan om vervolgens verhalen op te halen van het werk waar zij gezamenlijk succesvol in waren geweest en Toos kwam wat later in de middag naar hem toe en nam hem apart om even bij te praten.

Zij, Toos Levie, van joodse afkomst geboren in 1936, als kind in de oorlog ondergedoken bij boeren in Friesland. Haar vader werd in maart 1943 via Westerbork naar Bergen-Belsen gedeporteerd waar hij in april 1945 door de Britten werd bevrijd. Haar moeder ging op transport naar Sobibor een vernietigingskamp dat zij wonder boven wonder overleefde, toen de Russen het kamp naderden in 1944 werd ze door de Nazi's op transport gezet naar Auschwitz waar ze uiteindelijk meer dood dan levend door de Russen werd bevrijd. Enkele maanden na het einde van de tweede wereldoorlog keerden beide ouders via het Centraal Station in Amsterdam weer in hun stad terug, onafhankelijk van elkaar, uitgemergeld en geestelijk gebroken.

De nog levende familie wist hen te vertellen waar Toos op dat moment verbleef waarna het gezin weer werd herenigd, totaal vervreemd van elkaar. Toos kreeg nooit meer het gevoel van warmte van haar vader, want voor hem ging de oorlog niet meer voorbij. Gek wordend van de beelden van Bergen-Belsen die hij elke nacht te verwerken had als een nachtmerrie, maakte hij begin zestiger jaren een einde aan zijn leven door zich 's ochtends in alle vroegte aan een boom in het Sarphatipark te verhangen. Haar moeder keerde daarna helemaal in zichzelf, sprak bijna niet meer en vervreemde volkomen van haar dochter en de buitenwereld. Een half jaar nadat haar man was begraven liep zij door onoplettendheid onder een auto en overleed ter plaatse, Toos als 25 jarige vrouw achterlatend in hun huis aan de Herengracht, waar wij ons op dat moment bevonden.

De afgelopen 5 jaar hadden Job en Toos met een zekere regelmaat contact, ze wilde op de hoogte blijven hoe het hem verging en merkte de laatste tijd dat hij niet goed in zijn vel zat, waardoor Job zich toch liet verleiden om daar met haar over te praten, 'Dat hij al bijna een jaar single is en alleen woont op een flat, je gescheiden bent van je vrouw en je je kinderen om de twee weken zondags meeneemt, dat dat raar is omdat zij niet weten hoe daar mee om te gaan en hij zich ook niet als een echte vader gedraagt en daar niet vrolijk van wordt, hij ziet geen opening om de relatie met zijn vrouw te verbeteren en een poging te wagen om het samen opnieuw te proberen, maar zakelijk gaat het goed met hem, hij heeft daardoor zoveel afleiding dat de dagen, met uitzondering van elke tweede zondag, goed gevuld zijn".

En dan staat ze daar op eens, ze omhelzen elkaar en zijn blij dat ze elkaar weer zien, waarna Toos Geertruide Koster aan Job voorstelt, een naam die totaal niet paste bij deze donkerblonde lange slanke vrouw van tegen de veertig, waarna zij aan Toos vraagt waar ze haar jas kwijt kan en Toos tegen Job zegt, 'jij weet de weg, help jij haar even'.

Zo ontmoette hij haar voor het eerst.

Geertruide wonend in Amsterdam en getrouwd met Tijmen een wat oudere Amsterdammer, geen kinderen en werkend als model in de modewereld.

In het souterrain helpt hij haar uit haar jas, waarna ze hem bedankt en terug loopt de tuin in.

Wat later in de middag zit Job aan een tafeltje met Marc Swart te eten van het open buffet en neemt Toos samen met haar plaats aan hun tafel. Marc kent Toos ook van de tijd dat zij in Amsterdam-Noord samen op hetzelfde kantoor zaten, waardoor er een geanimeerd gesprek ontstaat over gebeurtenissen die bij hen zijn blijven hangen en waar ze plezier aan hebben beleefd. Marc gaat wat later naar het buffet en komt niet meer terug, Toos wordt weggeroepen vanwege haar gasten en Geertruide en Job zitten samen aan tafel en zetten het gesprek voort omdat zij aan hem vraagt, 'wat doe je eigenlijk voor werk', waarna hij haar uitlegt wat voor een bedrijf hij heeft en dat hij 27 man in dienst heeft die werken aan opdrachten van bedrijven in Nederland en in het buitenland, vooral Duitsland, Engeland en de laatste tijd ook in Zweden, soms in Frankrijk en sporadisch in België.

Ze vindt het best interessant wat Job doet en vraagt in welke plaatsen hij dan komt. Hij legt haar uit dat de betreffende bedrijven meestal buiten een stad op een industrieterrein liggen, hij zoekt dan een hotel in een kleine plaats daar in de buurt want hij wil niet logeren in een grote stad om van daaruit naar zijn klant rijden omdat dat veel te veel tijd kost vanwege het drukke verkeer. Hij gunt zich weinig tijd om rond te kijken in het buitenland en vindt dat hij dat niet goed doet, hij zou ook tijd moeten nemen om rond te kijken om een stad en het land beter te leren kennen. Als voorbeeld vertelt hij dat hij tot de ontdekking komt dat Stockholm een bijzonder mooie stad is omdat hij een afspraak had bij Ericsson, een bedrijf dat dicht bij het centrum ligt, toen zijn afspraak daar een nieuwe afspraak veroorzaakte moest hij langer in Stockholm blijven waardoor hij de stad ging verkennen, waarop zij inhaakt dat ze dat ook een mooie stad vindt en dat zij daar laatst was vanwege een fotoshoot die een paar dagen duurde. Later aan het begin van de avond loopt Job haar weer tegen het lijf, hij had het gevoel dat zij dat bewust deed, ze kwam afscheid van hem nemen omdat ze naar huis ging. Hij zei dat hij het leuk zou vinden om haar weer eens te ontmoeten, als ze in de buurt van zijn bedrijf kwam dat ze welkom was dan kon hij haar laten zien wat hij deed en hoe hij dat aanpakt, waarna hij haar vroeg of hij haar zijn visitekaartje mocht geven.

Ze vroeg aan Job of hij wist hoe Zweden elkaar begroeten en afscheid van elkaar namen.

Job bevestigde dat, hij wist dat Zweden elkaar een hug gaven, waar hij bij de eerste keer goed in de fout ging toen hij de betreffende vrouw, hoofd inkoop van Ericsson in Huddinge, een kus op haar wang gaf en dat was niet de bedoeling.

Aldus kreeg hij zijn eerste hug van haar en pakte zij terloops zijn visitekaartje om bij de deur nog een glimlach naar hem toe te werpen.

Ze is verbaasd over zichzelf dat ze hem in de gaten houdt, zeker wilde zijn dat ze afscheid van hem kon nemen voordat ze het feest van Toos en Aleck verlaat. Hij liet duidelijk blijken dat hij belangstelling voor haar heeft, ze merkte aan hem dat hij zich in zat te houden om niet onbescheiden over te komen en dat hij zijn kans grijpt zodra zij hem gedag komt zeggen door te vragen om langs te komen op zijn bedrijf in Oosterhout en zijn kaartje aan haar geeft. Ze kreeg het daar zelfs een beetje warm van om vervolgens afscheid te nemen en hem te ruiken, die interessante man die normaal tegen haar doet, geen genuanceerde opmerkingen maakt maar volkomen zichzelf is en met haar omgaat alsof het niet de eerste keer is. Prettig voelt dat waardoor ze fantaseert hoe het zou zijn om hem nog een keer te ontmoeten. Ze kijkt op zijn visitekaartje terwijl ze in haar auto zit en besluit om hem te bellen bij de eerst volgende gelegenheid dat ze in de buurt van Oosterhout komt.

Als Job begin mei in Engeland bij Fenner in Hull zit krijgt hij een telefoontje van zijn secretaresse Samantha dat er een dame voor deur stond die naar hem vroeg en duidelijk teleurgesteld was dat hij er niet was, ze vroeg wanneer hij weer in het land was, ze zou hem dan zou bellen en ze moest tegen hem zeggen dat 'de vriendin van Toos voor de deur stond' en verder niets, Sam vond dat allemaal maar vreemd.

Een week later op zijn kantoor krijg Job een telefoontje van Sam met de korte mededeling: 'de vriendin van Toos'.

Toen hebben zij hun eerste afspraak gemaakt in Breda, zij kwam terug vanuit Antwerpen vanwege haar werk en ze ontmoeten elkaar in een ondergrondse parkeergarage waar Job zijn tweede hug kreeg. Tijdens het eten vertelt ze dat ze haar halve leven al in de modewereld haar geld verdiende, vanaf haar 19^e jaar terecht kwam in het Fashion Centre in Amsterdam omdat ze opviel door haar lengte en haar bouw, haar aparte gezichtstrekken die het fotografisch goed deden en dat ze veel reisde vooral in Europa.

Haar agent vond daar werk voor haar en organiseerde haar afspraken zo dat zij het weekend of een dag aan die afspraak kon koppelen om daardoor meer van haar trip te genieten.

Ze was 9 jaar geleden op haar 29^e getrouwd met Tijmen, een bekend zakenman in Amsterdam die 15 jaar ouder was als zij, hij is gescheiden van zijn eerste vrouw waar hij drie kinderen bij heeft en samen hebben zij geen kinderen.

Job vertelde haar dat hij drie jaar geleden zijn vrouw had verlaten voor een ander, maar dat hij nu al een jaar alleen was omdat zijn nieuwe partner zwanger raakte van haar ex, dat hij toen zijn leven drastisch heeft veranderd om de kop boven water te houden waar zijn werk als het ware een levensreddende rol in speelde maar dat hij door de verjaardag van Éline in het begin van dit jaar weer in gesprek kwam met Annelies. Zij had via de buitenwacht vernomen dat Merel en hij uit elkaar waren, om met een 'big smile' naar haar te zeggen, 'ik vind niet dat dit vanavond het onderwerp van gesprek moet zijn'.

Het werd laat in Breda door hun gepraat, het was de bedoeling om zijn bedrijf te gaan bekijken maar daar kwam het die avond niet van omdat zij toch wel op een redelijke tijd thuis wilde komen, dus namen zij voor de tweede keer afscheid van elkaar en kreeg Job zijn derde hug waarna ze zei dat ze hem binnenkort zou bellen omdat ze zijn bedrijf wilde zien.

Sam verbindt 'die vriendin van Toos' door met Job.

'Hallo Job met mij, ik moet vrijdag en zaterdag naar Aken en dacht bij mijzelf dat ik dan mogelijkwerwijs donderdag tegen het einde van de middag bij jou langs zou kunnen komen, komt jou dat uit'.

Ze kwam tegen half vijf in haar zilvergrijze Saab 99, Sam komt Job met een bos op haar gezicht vertellen dat 'ze zich gemeld heeft'. Job loopt harder dan normaal naar beneden, ziet haar staan vanaf de trap, zij kijkt omhoog met een blijde glimlach en hij krijgt zijn vierde hug die wat langer duurde als de vorige.

Mager voelde ze aan maar stevig en warm, ze is bijna even lang als hij waardoor ze elkaar recht in de ogen kunnen kijken en zijn blij dat ze elkaar weer zien en ze zegt, 'ik heb naar je uitgekeken'.

Zeer geïnteresseerd was ze wat hij allemaal deed met zijn bedrijf, hoe hij zijn klanten vond en of hij ook op beurzen stond, wat voor opleiding zijn personeel had, hoe de organisatie in elkaar stak, wie er verantwoordelijk waren voor afdelingen en welke talen Job sprak, hoeveel tijd hij per week werkte, leuk was het om daar samen mee bezig te zijn. Ze had tijd genoeg, ze had een hotel in Aken geboekt en moest zich de volgende dag op een adres melden voor een fotoshoot voor een modeblad, dus gingen zij voor de tweede keer met elkaar eten in Tilburg. Ze reden daar apart naar toe en zien elkaar weer op een parkeerterrein om vandaar de stad in te lopen, ze gaf Job een arm en samen zoeken ze naar een sfeervol restaurant met een goede menukaart. Aan tafel keek hij haar aandachtig en beseft dat ze een aparte vrouw is, 'ze lijkt op Nicole Garcia', dacht hij, door haar apart gelijnde kop met dat half lange donkerblonde haar, die brede mond, chique of jongensachtig paste allebei bij haar, bijzonder vond hij het dat er zo'n click tussen hen zat.

Hij vroeg haar niet waarom zij dit deed of ze gelukkig was in haar huwelijk maar hij vroeg haar later op de avond wel of ze het leuk zou vinden als zij in het buitenland verbleef dat hij daar dan ook naar toe kwam, dan koppelde hij daar zijn zakelijke contacten aan vast en maakte hij er ook een zakenreis van met uitloop in het weekeinde. Geertruide haalde haar agenda uit haar tas en zei: 'over twee weken heb ik een afspraak in Stuttgart op woensdag en donderdag, ik was van plan om vrijdag te blijven en 's avonds terug te vliegen naar Schiphol'.

Zo ontstond hun eerste afspraak die het begin werd van hun intense vriendschap. Hij maakte op weg naar Stuttgart voor de woensdag en de donderdag afspraken in Wiesbaden, Frankfurt en Karlsruhe met bedrijven waar hij met regelmaat zaken mee deed en die het normaal vonden dat hij weer eens langs kwam. Tegen het einde van de donderdagmiddag parkeert hij zijn auto achter het Hotel 'Zur Weinsteige' in Stuttgart waar zij ook haar kamer had geboekt.

Intussen had Job al vier keer met Annelies gepraat, hun gesprekken waren nog doordrenkt met verwijten, zij geloofde niet dat hij los was van Merel, ondanks dat hij haar uitlegde waarom dat wel zo was omdat Merel moest kiezen voor haar eigen man toen bleek dat ze zwanger van hem was en dat was voor hem een dusdanige afknapper dat zijn gevoelens voor haar weg spoelde als zand naar de zee, hij voelde zich bedrogen en heeft daar lang last van gehad. 'Merel is verleden tijd, een gepasseerd station', zei Job toch wel een beetje fel omdat je naar zijn mening zo niet met het leven omgaat, maar het overkwam hem wel.

Hij kon Annelies moeilijk vertellen dat hij Merel een paar weken daarvoor aan de lijn kreeg, ze had een miskraam gehad na bijna vijf maanden zwangerschap en het was een meisje. Ze had nog steeds verdriet en kon dat niet kwijt omdat haar man een introverte kerel was die zijn emoties niet toonde, hij stopte deze gebeurtenis achter een deur en ging verder met z'n leven. Daardoor wilde ze graag met hem praten, hij vond het moeilijk om nee te zeggen, alhoewel hij er niets voor voelde om te voorkomen dat oud verdriet weer op ging spelen. Ze ontmoeten elkaar in Gouda in een restaurant op de markt, begroeten elkaar met drie kussen en gingen voor koffie en thee. Ze zag er niet goed uit, minder verzorgd dan vroeger en tijdens het praten kreeg Job het gevoel dat ze depressief was. Hij heeft naar haar geluisterd en gezegd hoe erg hij het vond dat zij samen hun kind hebben verloren zo laat in een zwangerschap, hij hoopte dat ze steun kreeg van haar ouders, broer en zus en hopelijk toch ook van haar man en dat ze moest gaan praten met een psycholoog om te zorgen dat ze er niet onderdoor ging. Ze voelde dat ze van hem geen steun kreeg, ze zei dat ze zelf de keuze had gemaakt om bij haar ex te blijven slapen dat uitmondde in bed waardoor de zwangerschap ontstond met dit als gevolg.

Job antwoordde dat hij daar toen niets van snapte dat dat kon gebeuren, hoe kwaad en teleurgesteld hij was omdat hij zijn hele leven had aangepast om met haar een nieuw leven te beginnen, omdat hij gek op haar was. Zijn gevoel voor haar was weg, hij zag geen kans om iets voor haar te betekenen ondanks haar verdriet en de steun die ze nodig had. Ze gingen stuurs uit elkaar waarna hij tot op heden niets meer van haar heeft vernomen. Het bijzondere voor hem was dat hij opgelucht was, hij voelde zich bevrijd omdat hij merkte dat Merel voor hem verleden tijd was.

Annelies kijkt Job intussen vol ongeloof aan, maar ze blijven met elkaar praten over hoe belangrijk het voor Éline en Tom was om binnen een gezin met een Pa en Ma op te groeien, te proberen een weg te vinden die hen weer bij elkaar bracht, het leek er meer en meer op dat uit de gesprekken afspraken voort kwamen die ze samen in het volgende gesprek weer meenamen waardoor ze tijdens één van die gesprekken elkaar aankeken en zeiden, 'waarom proberen wij het dan niet zo'.

Vervolgens maakten ze een afspraak om met de kinderen een dag naar de Efteling te gaan, waar die twee heel blij mee waren.

'Hoe kom je aan die naam Job', vraagt Geertruide 's avonds op een terras in Stuttgart waar zij aan een lang biertje zit en hij aan een 'Deutsche Rotwein'. 'Omdat ik eigenlijk Jacobus heet en dat heb ik veranderd in Job omdat mijn oom mij altijd zo noemde'.

'En jouw naam dan Geertruide Koster waar komt die vandaan' vraagt Job. 'Ik heb drie namen,' zegt ze, 'Geertruide Cornelia Jacobine, mijn meisjesnaam is Burema en vrienden noemen mij Trui'. Ze kwam uit een gereformeerd gezin in Groningen en ze was na de VWO naar Amsterdam gegaan om daar geschiedenis te gaan studeren waar na ongeveer een jaar niets meer van terecht kwam omdat ze op het Fashion Centre haar gezicht liet zien waardoor van de een op de andere dag haar leven op z'n kop ging door mannequin- en fotowerk.

's Avonds laat gingen ze elk apart naar hun kamer in het hotel, hij gaf haar een hug die zij beantwoordde met een kus op zijn wang.

'Tot morgen aan het ontbijt', zegt Job.

'Slaap lekker', antwoordt ze, 'en tot morgen dan gaan we samen antiekzaakjes zoeken'. En dat vond hij best.

Die vrijdag was een gezellige dag samen, struinen door Stuttgart, zoeken naar winkeltjes, koffie drinken met koek, lunchen en weer verder wandelen, praten met elkaar, veel praten over haar leven met Tijmen waarmee ze haar relatie volhoudt door haar werk, ook vanwege zijn invloed in Amsterdam waardoor ze in het uitgaansleven bekend is en veel meemaakt. Ze heeft met het beperkte van haar leven steeds meer moeite, altijd maar hetzelfde maar sinds dat ze elkaar ontmoeten geeft dat meer kleur aan haar leven en lijkt het aantrekkelijk om het anders te gaan doen dan ze tot nu toe gewend is.

Job vertelt haar van zijn gesprekken met Annelies, hoe hij daar tegen op ziet en hoe zij toch stap voor stap 'on speaking terms' komen waardoor er een opening lijkt te ontstaan om het samen opnieuw te proberen en hun relatie een kans te geven samen met de kinderen. Ze luistert daar aandachtig naar.

De dag vliegt voorbij, arm in arm lopen ze terug naar het hotel, stappen in zijn Volvo Estate waarna hij haar naar de luchthaven brengt. Hij haalt haar koffer uit de achterklep, draait zich naar haar om en omhelst haar, kust haar op haar wang en zegt, 'jij bent voor mij Geert, oké'.

'Leuk', zegt ze, 'en dit doen wij nog een keer' en kust hem terug waarna zij met haar koffer wegloopt richting 'departures', nog een keer omkijkt en zwaait met haar brede blijelach.

's Maandags belt ze Job al vroeg, of hij heelhuids aangekomen is in Nederland en hij een beetje weekend heeft gehad, waarna ze zegt dat ze weer met elkaar af kunnen spreken want ze heeft aanstaande vrijdag een afspraak in Arnhem en ze wil daar de zaterdag aan vast koppelen, of hij dan ook kan.

Ze ging reserveren in het Rijnhotel en gelijk ook voor hem waar Job mee kon leven want hij was bijzonder verrast dat zij zo snel weer contact met hem zocht.

Ze komt 's avonds wat later in het hotel omdat haar werk was uitgelopen, de betreffende fotograaf was niet zo'n gemakkelijke en niet snel tevreden met het resultaat van zijn fotowerk dat daar gemaakt werd voor mode dat in het maandblad van de Bijenkorf moest komen te staan.

Ze ziet er vermoeid uit maar heel apart en is blij dat ze Job weer ziet. Ze stralen allebei en slaan een arm om elkaar heen dat even duurt, ze kijkt hem aan en zegt,

'Hoi', en kust Job op zijn wang.

'Hoi Geert', zegt hij en kust haar terug.

Ze gaat naar haar kamer en kleedt zich om, arm in arm lopen ze wat later langs de Rijn naar het centrum van Arnhem om daar een restaurantje te vinden waarna de avond weer voorbij vliegt.

De volgende dag gaan ze naar "het Open Lucht Museum", het was heerlijk weer en ze genieten met teugen van hun samen zijn.

Het was intussen half juni, de regelmatige gesprekken met Annelies veroorzaakten bij Éline de vraag,

'wanneer blijf je weer slapen, waarom niet vrijdag want dan kan je de volgende dag mee naar het hockeyveld, we spelen dan onze laatste wedstrijd, dat zou ik leuk vinden'. Ze speelde intussen als 10 jarige in de D-tjes, ze was heel sportief en speelde goed op de linksvoor plaats. Job keek Annelies aan die niet nee schudde, hij vroeg aan haar of zij het daar mee eens was, waarop ze ja zei, 'mits het bij één nachtje blijft'.

Vrijdag de 15e juni komt Job voor het eerst na drie jaar van zijn werk weer thuis bij Annelies, Éline en Tom, het eten stond klaar op tafel en het werd een lange gezellige zit vooral door Éline die bleef kleppen waardoor Tom ook wat spraakzamer werd en Annelies en Job elkaar aankeken van zo kan het ook.

Die nacht slaapt Job op de logeerkamer waar zijn dochter hem de volgende ochtend wakker maakt en naast hem onder de dekens kruipt. 'Wakker worden Pappie', fluistert ze in zijn oor, 'ik moet naar het hockeyveld'.

Ze is blij verrast met haar fotoshoot in Parijs voor een internationaal modeblad waarin verschillende trends in de mode gepresenteerd en vergeleken worden met de vijftiger, zestiger en zeventiger jaren. Ze spreekt af met haar agent dat ze zaterdagavond met de laatste vlucht van KLM of Air-France terug komt naar Schiphol en regelt zelf een hotel in het centrum omdat haar werk daar ook in de buurt zit. Wat later blijkt dat ze de laatste 2-persoonskamer heeft in een hotel aan de Rue de L'Étoile wat haar aan het denken zet, want Job vindt daar dus geen kamer als hij gaat boeken. Ze weet dat als het zo doorgaat met hem en als het zo fijn blijft zoals zij zich nu voelt het er ooit van komt dat ze in hetzelfde bed slapen. Ze is voor de zekerheid de pil weer gaan slikken om te voorkomen dat ze zwanger kan raken maar ze is er desondanks niet aan toe, ze wil dat niet omdat ze bang is dat het verlangen te groot wordt en ze daardoor ongewild afstand gaat nemen van Tijmen waarmee ze een goede relatie heeft en daardoor rijkelijk kan leven. Maar ze voelt ook dat ze wat mist en ze merkt dat haar leven, buiten haar werk, toch eigenlijk meer van het zelfde is geworden waar Tijmen zich prettig in voelt en zij aan vernieuwing toe is.

Samen zijn ze sinds Arnhem een dagje naar Antwerpen geweest, vervolgens weer twee nachten op een aparte hotelkamer in Frankfurt en toen kwam haar telefoontje dat ze naar Parijs moest. Woensdag de 15e augustus er naar toe, de fotoshoot op de donderdag en vrijdag en dat ze de zaterdag weer bleef en 's avonds terug vloog naar Schiphol. Ze wilde een hotel reserveren vlak bij de Arc de Triomphe maar daar hadden ze nog maar één twee persoonskamer over en verder was er niets in het centrum te krijgen.

'Kunnen we samen op één kamer slapen', vraagt ze, 'of heb je dat liever niet'.

'Nee hoor', antwoordt hij, geen probleem'.

'Ik vraag wel of ze de bedden apart op maken', zegt ze.

'Oké', vraagt ze.

'Oké', zegt Job.

Job rijdt donderdagavond al richting Parijs, aan de oostkant naar Lagny waar een klant van hem zit, een Frans bedrijf waar hij vrijdagmorgen een afspraak heeft met Jack Luzac, waar hij zijn neus weer eens moest laten zien want het was alweer een tijdje geleden dat ze zaken met elkaar hadden gedaan. Vrijdagmiddag na de lange lekkere lunch met zijn Franse collega's rijdt hij naar het centrum van Parijs, meldt zich bij de receptie van het hotel aan de Reu de l'Étoile en krijgt een parkeerplek op de binnenplaats. Hij gaat naar hun hotelkamer, ziet de twee aparte bedden en vindt in de badkamer op de spiegel een sticker met de tekst, 'kijk naar je uit'. Hij kleedt zich om en gaat naar buiten en loopt de Champs Élysee op en drinkt op een terras een rode wijn en vermaakt zich met al die mensen die voorbij lopen.

Geert zou om een uur of zes in het hotel zijn dus gaat hij op tijd terug naar hun kamer, de sleutel was niet bij de receptie dus ze was er al, dolblij zijn ze als ze elkaar omhelzen.

Ze wandelen wat later rond, lopen wat winkels binnen en zoeken naar een terras om wat te drinken en vinden later op de avond een restaurant om te eten.

Tijdens het eten zegt ze: 'ga toch terug naar Annelies, ik wil jou niet kwijt maar ik wil ook niets anders dan wat wij nu hebben, elke keer weer een dag of twee om elkaar te zien waar dan ook, laten we proberen om het zo te blijven doen, ik blijf bij Tijmen en jij gaat verder met Annelies en samen hebben wij elkaar'. Job vindt het lastig om daar meteen op te antwoorden, waarna ze vervolgt,

'jouw werk en mijn werk camoufleert onze relatie, wij ontmoeten elkaar alleen maar ver van huis meestal in het buitenland, ik blijf van jouw privéleven af en maak nooit contact met Annelies en jij blijft van mijn privéleven af en zoekt nooit contact met Tijmen, jij veroorzaakt plezier in mijn leven, ik ben door jou vrolijker, heb meer zelfvertrouwen en voel me beter dan ooit en ik kijk uit naar je, ik hoop dat jij hetzelfde voelt sinds dat je mij nu een beetje hebt leren kennen'.

Job kijkt haar aan, hij staat op en loopt om de tafel heen, pakt haar bij haar arm om haar op te laten staan, kijkt haar in haar ogen en kust haar kort vol op de mond en zegt: 'wat jij al niet verzint, ik denk er over na, vind je dat goed'.

'Wij doen niets voordat wij het samen eens zijn', antwoordt ze, 'sta erbij stil hoe goed wij het nu in zo'n korte tijd samen al hebben, ondanks het dubbele gevoel dat er in mijn leven is gekropen en waarschijnlijk ook bij jou, maar leidt een normaal familieleven, wat mij betreft zorgt dat ervoor dat wij het samen ook lang vol houden'.

Ze slenteren samen terug richting hotel, Geert met een vinger hangend aan de lus van zijn broekriem, ze nemen onderweg op een terras nog één wijntje en spreken af dat ze de volgende dag naar een bos gaan ten noordwesten van Parijs bij het plaatsje L'isle-Adam, ze zien wel wat daar te beleven is om vandaar aan het einde van de middag naar Charles de Gaulle te rijden waar Job haar op het vliegtuig zet. Wat later wandelen ze hand in hand naar hun hotel, vragen om de sleutel van hun kamer alsof ze niet anders gewend zijn, zo gemakkelijk gaan ze met elkaar om.

Geert gaat naar de badkamer en neemt een douche, loopt vervolgens naakt de kamer in en trekt een slipje en haar pyama aan. Job kijkt haar al die tijd aan, ze is mooi en ze kijkt terug. Hij voelt de lustgevoelens door zich heen jagen, ze komt naar hem toe en kust hem op zijn kruin en kruipt in bed waarna Job na de douche in zijn nachthemd uit de badkamer komt.

Niet eerder hebben ze er samen over gepraat dat ze met elkaar willen vrijen, zelfs niet hier in Parijs voor het eerst samen op één kamer. Hij loopt naar haar bed, gaat op zijn knieën voor haar zitten, omarmt haar en kruipt op haar bed boven op de lakens dat als een gordijn tussen hen inzit, pak haar beet rondom haar billen en kust haar lang en intens voor de eerste keer sinds dat ze elkaar ontmoeten, nu zo'n vier maanden geleden. 'Lieverd', zegt ze, 'ik doe het niet, ik wil niet dat ik je iedere dag mis, jij bent mijn

vriend, ik wil met jou niet te intiem, we zien wel wanneer het wel gebeurt als we zeker weten dat wij elkaar daardoor niet kwijt raken'.

De volgende morgen wordt Job langzaam wakker en kijkt naar Geert die op haar zij ligt te slapen, ze is volkomen ontspannen en heeft een bijna kinderlijk gezicht. Job vindt het bijzonder dat hij wakker wordt met haar naast zich, een mooie intelligente aantrekkelijke vrouw. Hij vraagt zich af hoe zijn relatie met haar verder gaat en ook hoe het verder moet met Annelies.

'Raar maar waar', denkt hij, maar zijn leven zit nu zo in elkaar. Geert kiest niet voor hem maar wil hem als vriend en hij wil weer een gezinsleven vanwege de kinderen samen met Annelies, hij wil Geert niet kwijt en werkt aan een herstel in de relatie met Annelies'.

'Hoe verzin je het', peinst hij, 'en hoe houd ik zo'n leven voor mezelf gescheiden en leefbaar'.

Ze wordt kreunend wakker en kijkt hem even later in zijn ogen en zegt, 'wat kijk je naar me, is er wat'.

'Ik zat na te denken over wat jij gisteren zei over onze relatie en dat jij vond dat ik terug moest gaan naar Annelies'.

Hij kruipt naar haar toe en legt zijn hoofd in haar hals en zegt, 'Ik wil jou niet meer kwijt'.

'Ik jou ook niet', antwoordt Geert

Een uurtje later eten ze eerst bij een Bar-Tabac koffie, croissants en een jus-d'orange, waarna ze op weg gaan. Ze rijden Parijs uit richting de Périphérique, slaan af richting Eaubonne om na een uurtje L'isle-Adam binnen te rijden. Ze parkeren de auto onder een boom in de buurt van het centrum want het is bijzonder warm en gaan eerst boodschappen doen in een Super Marché.

Ze kopen stokbrood, boter, ham, emmentaler, jam en boursin, chips, nootjes, plastic vorken en messen en vier wijnglazen in een verpakking, vervolgens een halve liter witte en rode wijn, een pak melk en twee liter water in plastic flessen. Dat gaat allemaal mee in een plastic tas om te gaan picknicken op een plek in het bos in de buurt van Nerville-La-Forêt. Gewoon een bos, niets bijzonders zoals ten zuiden van Parijs met kastelen en landhuizen, maar lekker stil en koel. Na een korte wandeling vinden ze een kleine open plek onder de bomen waarvan ze schaduw hebben en besluiten om daar te gaan zitten en te blijven totdat ze over een uur of zes naar de luchthaven moeten. Job heeft een deken

meegenomen uit zijn auto die hij altijd bij zich heeft en spreidt die uit op de grond tegen een boom en zij zet de plastic tas met spullen in de schaduw. Ze bukt en schopt haar schoenen uit, ze heeft een zomerjurk aan waaronder te zien is dat ze geen bh draagt en een witte slip die in het zonlicht door haar jurk heen zichtbaar wordt. Hij doet zijn schoenen en sokken uit, knoopt de bovenste knopen van shirt los en gaat tegen de boom zitten waarna Geert tegen hem aankruipt. Hun monden vinden elkaar en handen gaan voorzichtig op zoek, gezicht, haren, schouders, armen. Job wrijft zacht over haar borst. 'Handen thuis', zegt ze lachend en draait van hem weg, grijpt naar de tas en vraagt, 'zullen we starten met een glaasje wit'.

Ze gaat in een kleermakerszit tegen over hem zitten, iets wat Job niet voor elkaar krijgt, het eten en drinken staat tussen hen in waarop zij tegen hem zegt, 'we maken ook geen foto's van ons samen en we moeten ook niet uit liefde voor elkaar ergens een fotootje in een geheim vakje weg stoppen want als dat gevonden wordt hebben jij of ik een groot probleem', waar hij het mee eens is. Ze praten verder over hun interesses en toosten op hun vriendschap, zo nu en dan lopen of fietsen er mensen voorbij en wordt er 'bonjour' geroepen. Ze kruipen weer tegen elkaar waarna zij in slaap valt en Job zich bijzonder voelt. Tegen vieren pakken ze alle spulletjes bijeen en stoppen dat in de plastic tas, kleden zich weer aan, vouwen de deken op en lopen naar de auto, gooien de spullen achter in de klep en gaan op weg naar de luchthaven. Job parkeert in een garage, pakt haar koffer waarna ze samen naar de Terminal lopen waar KLM op vliegt.

Geert checkt in en geeft haar koffer af en loopt naar hem terug, ze hebben nog een kwartiertje en drinken bij een cafeetje nog een frisdrank. Job loopt met haar mee naar de douane.

'Tot gauw lieverd', zegt hij.

'Rij voorzichtig', zegt Geert.

'Hou van jou', zegt Job.

'Al zo'n beetje met een flink stuk van mijn hart', antwoordt ze.

Hij lacht naar haar, ze kust hem innig en stapt op.

Hij wacht totdat ze door de douane heen is waarachter Geert naar hem zwaait. Na een uurtje of drie uur rijden stopt hij bij de grenspost Hazeldonk, maakt een sanitaire stop en gooit de tas met spullen van de supermarkt in een prullenbak, controleert de auto op restanten die wijzen op een samenzijn met haar en rijdt naar huis.

Kan hij dat, terug naar Annelies met zijn geheim dat hij een relatie heeft met haar, kan hij dat scheiden van elkaar zoals Geert zich dat voorstelde, wordt het op die wijze met Annelies iets wat echt is, intiem met haar en wie weet ook met haar. Plannen met Annelies maken en ook met haar, om vervolgens één keer in de zoveel weken met haar op stap te gaan, de vrouw die zijn batterijen vult, die hem intussen zoveel adrenaline geeft dat hij in alles beter functioneert en dat ook zakelijk merkt. Hoeveel lastiger wordt het als je niet meer alleen bent om contact te houden met haar, want tot nu toe is zij degene die belt, hij belt haar nooit.

In september trekt Job weer in bij mijn gezin, hij heeft de huur van zijn appartement opgezegd en vervolgens alle spullen eruit gehaald, verkocht of meegenomen naar thuis. Annelies en hij hebben er weinig woorden aan vuil gemaakt, het was ineens van 'volgende week vrijdag kom ik naar huis', waarop Annelies zegt, 'wat wil je dan eten', en kijkt hem veelzeggend aan.

Het was voor hem een heel bijzondere gebeurtenis om dat te doen, bewust zijn appartement los te laten en weer thuis te komen met een stationcar vol spullen. Éline en Tom vinden het nogal spannend en zijn nieuwsgierig wat er allemaal bij zit. Diezelfde avond kruipt Job voor het eerst in drie jaar weer in dat brede bed naast Annelies, ze draaien naar elkaar toe en omhelzen elkaar met een kus op de wang.

Hij zegt, 'ik vind dit heel vreemd'.

'Dat kan je wel zeggen', antwoordt ze.

Ze praten nog wat door over het weekeinde wat ze zullen gaan doen en hoort even later dat Annelies slaapt. Hij kijkt naar haar hoe zij daar ligt met die mooie kop boven de lakens, de belangrijkste reden waarom hij haar wilde zo'n 12 jaar geleden.

Samantha weet intussen ook dat Job weer thuis is, hij staat erbij stil dat zij weet van Geert omdat ze zo nu en dan belangstellend vraagt hoe het met hem gaat en besluit naar de PTT te gaan in Tilburg en schaft daar op advies een semafoon aan. De eerst volgende keer dat hij Geert aan de lijn krijgt geeft hij haar een semafoonnummer en vraagt naar haar telefoonnummer die hij dan belt zodra zijn semafoon over gaat. Voor het eerst had Job

het nummer van Geert en de rollen worden een beetje omgedraaid, maar Sam krijgt Geert niet meer aan de lijn. Op deze wijze kan Geert hem door de week tussen 9 en 5 altijd bereiken en spreken ze af dat als hij binnen een half uur niet belt dat ze opnieuw het semafoonnummer kiest om te voorkomen dat zij intussen niet meer alleen is. Deze afspraak werkt uitstekend. Waar Job ook is, als hij in de auto zit en de semafoon gaat over dan stopt hij bij de eerste de beste benzinepomp en belt haar vanuit een telefooncel.

Job leert zichzelf aan om aan het einde van een zakelijke dag een zogenaamde deur dicht te doen om zich daarna bezig te houden met zijn privéleven en probeert zijn zaken niet mee te nemen naar thuis vooral omdat Annelies daar weinig belangstelling voor heeft want het is zijn hobby en niet de hare, ze wilde de leuke dingen best wel aanhoren maar alles wat met conflicten te maken heeft dat zocht hij zelf maar uit. Zo was het vroeger al en zo bleef het nu ook. Als het om Geert ging dan deed hij hetzelfde, als ze afscheid van elkaar namen dan zorgde hij voor hij weer aan het werk ging of als hij thuis kwam dat de deur met betrekking tot haar dicht was. Zijn leven verandert, hij voelt zich een beter mens, is in balans en aardiger voor zijn omgeving, hij weet op tijd zijn mond te houden en werkt daardoor efficiënter en is beter in staat om werk te delegeren aan zijn drie managers die samen met hem functioneren binnen een team dat intussen uit bijna 30 man bestaat. Voor zijn gevoel gaat het daardoor goed tussen hem en Annelies, hij doet moeite binnen het gezin al was het maar helpen bij het afruimen van de eettafel, de kinderen na het eten naar bed brengen, eerst Tom voorlezen en dan praten met Éline die daar behoefte aan heeft want zij is een echte klep en praat honderd uit over van alles wat ze meemaakt en 's morgens brengt hij de kinderen naar school.

Ze zijn intussen een beetje intiemer, zoenen elkaar voorzichtig op de mond en kijken elkaar dan in de ogen, vrijen doen ze nog niet maar ze liggen toch in hun pyama lepeltje lepeltje tegen elkaar aan te slapen, best wel lastig maar Annelies maakte hem duidelijk dat hij wat dat betreft nog niet in beeld is bij haar.

'Stijfkop', denkt Job glimlachend, maar begrijpt het wel.

Samen rijden ze op een zaterdag naar Eindhoven in haar Citroën, een beetje shoppen en omdat zij naar de Bijenkorf wil want ze

hebben betere verlichting boven het bed in de slaapkamer nodig omdat Job 's avonds altijd licht te lezen voordat hij gaat slapen. Als ze de Bijenkorf binnen lopen dan hangt zij daar, een lange kleurenposter vanaf het plafond met haar in een zomerse jurk waar Annelies onder door loopt, hij raakt daar van in de war.

Ze heeft met Arie te Pas, haar agent, afgesproken dat zij in het vervolg liever haar werk doet op de maandag, dinsdag en woensdag, zodat zij samen met Job de donderdag heeft en eventueel de vrijdag, op die wijze is het weekeinde altijd voor zijn gezin. Maar ze is blij verrast als haar agent met de vraag komt of ze een week naar Amerika wil vanwege een fotoshoot voor French Connection. Het eerste wat ze denkt is dat zij met Job naar de andere kant van de oceaan gaat los van alles en iedereen, je echt helemaal vrij voelen met hem. Wie weet vrijt ze met hem want dat verlangen neemt bij haar toe ondanks dat ze daar moeite mee heeft, ook omdat Tijmen zo nu en dan met haar vrijt, altijd hetzelfde kort en met weinig gevoel. Tijmen praat veel met haar, ervoor en erna maar niet daarover. Haar gevoelens voor Job nemen toe, ze kennen elkaar nu vijf maanden, ze vertrouwt hem steeds meer en merkt dat zijn gevoel voor haar echt is, hij is oprecht en heeft humor. Zijn omgang met haar heeft iets zinderends en hij weet haar met regelmaat op het juiste moment te raken als ze samen zijn, waar dan ook, zijn hand die haar heel even raakt in haar zij, op haar rug of haar bovenarm, een lok van haar haar weg leggen omdat hij haar anders niet in beide ogen kan kijken om vervolgens een leuke opmerking te maken, intussen is dat al zo normaal dat het haar moeite kost om zich aan haar zelf gemaakte afspraken te houden.

Zodra de semafoon 's maandags gaat belt hij haar op. 'Job, er gebeurt wat bijzonders, ze hebben mij gevraagd voor werk in Amerika in Boston, ga mee alsjeblieft, ik vertrek op zondagmorgen de 18^e november en kom zaterdagmorgen de 24^e weer terug op Schiphol, ik vlieg met KLM naar Londen Gatwick en met TWA naar Kennedy-Airport om daar over te stappen naar Boston, ga alsjeblieft mee met mij', hoort hij haar weer zeggen. 'Jezus', denkt hij, het is oktober en de trip naar Boston vindt plaats midden november, om daar snel wat voor te regelen dat het een zakelijk trip wordt.

'Bel mij morgen aan het einde van de dag op', zegt hij tegen haar, 'ik moet eens even kijken hoe ik dit in ga pakken'.

'Lieverd doe je best, ik zou het te gek vinden als ik jou daar in mijn buurt heb', roept ze nog tegen hem.

In de loop van de dag belt Job een zakelijke vriend, Gert Jan Molenbeek, hij levert een deel van de hardware voor zijn besturingssystemen waarvan een aantal componenten uit Amerika komen, hij vraagt aan hem of hij een idee heeft of Amerikaanse bedrijven geïnteresseerd zouden kunnen zijn in zijn systemen en ideeën. Gert Jan gaat er achter aan, hij denkt dat dit plausibel is en laat hem zo snel mogelijk weten of hij contacten binnen zijn netwerk voor Job kan regelen.

De volgende morgen ligt er op de telefax een schrijven van hem met een zestal adressen in en rondom Boston, waaronder de computer-firma "Wang". Job zet Sam aan het werk om met die firma's afspraken te maken voor de dinsdag 20^e, woensdag 21^e en donderdag de 22^e november en een route uit te zetten met een huurauto die dan in Boston geregeld moet worden.

Geert belt de volgende dag in de loop van de middag en vraagt meteen, 'lukt het denk je'. Hij legt haar uit wat er is gebeurd en zeg dat hij een knoop doorhakt als hij tenminste vier van de zes afspraken heeft. Enthousiast kust zij hem door de telefoon en zegt: 'ik hoop dat het gaat lukken want dit wordt echt leuk, ik ben nog nooit in Amerika geweest en jij ook niet, en wij kennen elkaar dan 6 maanden, leuk om dat te vieren daar'.

Met haar naar Amerika voor een fotoshoot voor French-Connection uit Londen, foto's van herfstmode die ze langs de oostkust van Massachusetts willen maken. Hij vindt het een hele uitdaging om dit mee te gaan maken, maar wel lastig zo'n besluit. Zijn managers vragen in de maandagmorgen vergadering of het zinvol is, waarna Job het verhaal maakt dat hij door een gesprek met Gert Jan Molenbeek op dat idee is gekomen en dat hij het wil proberen om op die wijze te ervaren of dergelijke contacten iets zouden kunnen opleveren, een soort van test-case, waarna ze alle drie toch een beetje bedenkelijk akkoord gaan alhoewel ze weten dat Job dat uiteindelijk zelf beslist als hij dat wil, maar het liever niet zo speelt.

Ze piept Job tegen het einde van de middag op en hoort dat wat hem betreft de reis geregeld is. Ze is uitgelaten en voelt zich gelukkig, ze spreken af dat zij ervoor zorgt dat hij de vluchtgegevens krijgt en regelt via een vriendin bij de KLM de stoelen zodat ze naast elkaar zitten als ze naar Londen vliegen. Hij reserveert een tweepersoonskamer in het Hilton in Boston en een huurauto die daar klaar moet staan om van het hotel naar klanten te rijden en om de rest van de week samen te gebruiken. Zij cancelt haar kamer in het Sheraton hotel 24 uur voordat ze vertrekt om geen argwaan te wekken bij haar agent of bij Tijmen. Ze verlangt naar hem.

Job vertelt het Annelies 's avonds, na het eten en alle rituelen om de kinderen in bed en in slaap te krijgen, dat het er naar uitziet dat hij half november voor een week naar Boston gaat omdat daar bedrijven zijn die interesse hebben in zijn besturings-concept. Gert Jan van Digital heeft die link gelegd, hij ziet het als een test-case en gaat gewoon eens kijken hoe dat verloopt. Zij vindt het prima en als zij de volgende ochtend aan het ontbijt aan de kinderen vertelt waar Paps naar toe gaat vindt Éline het ook best, maar Tom wil dan toch wel dat zijn vader een op afstand bestuurbare Mustang voor hem meebrengt want die heeft hij gezien bij een vriendje, zijn vader had die meegebracht uit Amerika.

Een week later ontmoeten ze elkaar vrijdagmiddags na haar werk in Antwerpen en gaan uit eten om samen de plannen te bespreken hoe ze van die week iets bijzonders kunnen maken. Ze hebben daar de zondagmiddag, de maandag en de vrijdag en alles wat er tussendoor aan vrije tijd voor hen samen is. Ze lijken wel pubers, om de één of andere reden is dit anders, ze gaan samen op reis, op avontuur. Geert denkt dat Tijmen haar wel naar Schiphol zal brengen alhoewel ze dat niet zeker weet, waarna Job zegt dat Annelies hem in ieder geval daar afzet want dan kan zij die week de stationcar gebruiken. Ze spreken voor de zekerheid af dat ze elkaar pas ontmoeten in het vliegtuig om te voorkomen dat ze samen met hem herkend wordt maar vanaf Londen kunnen ze zich gedragen als geliefden, man en vrouw voor een week. Ze rijdt met hem terug naar Breda waar hij haar op de trein zet richting Dordrecht en Amsterdam. Stevig omarmd nemen ze afscheid van elkaar waarna Job nog een paar passen meeloopt met de weggrijdende trein, zijn vinger kust en daarmee naar haar wijst, Geert zwaait en lacht naar hem met haar aantrekkelijke brede lach.

Annelies brengt hem die zondag naar Schiphol, Tom is erbij, Éline is bij een vriendinnetje want heen en weer rijden naar Schiphol vindt ze niks. Met Geert heeft Job afgesproken dat zij zondags de zes draait op de semafoon als teken dat alles goed verloopt en als het anders loopt dat zij dan op de zaak het antwoordapparaat inspreekt. De zeven heeft hij intussen in gebruik voor het antwoordapparaat die hij op afstand kan afluisteren via een telefoon.

Onderweg bij Utrecht licht de zes op.

Het is niet druk op de bovenring van de terminal, Annelies parkeert daar de auto en loopt met Tom en Job naar binnen. Vanuit zijn ooghoek ziet hij dat Geert uit een Jaguar stapt, voor de draaideur maakt hij bewust een misstap en zet een stap terug waardoor hij de draaiende deur een keer mist en kijkt opzij en ziet dat zij afscheid neemt van Tijmen, die naar haar zwaait, instapt en wegrijdt. Job neemt afscheid van Annelies met een warme kus op haar mond, zij houdt niet van intens zoenen in het openbaar. Tom kijkt zijn ogen uit, hij geeft hem een kus op z'n bol en zegt dat hij goed voor zijn Mams moet zorgen, waarna Job de incheck-area inloopt en zijn koffer afgeeft bij een desk, hij geeft zijn ticket, paspoort en de fax met de reservering voor zijn stoelnummer. Het blijkt allemaal te kloppen en ziet Geert links van hem weglopen richting de douane.

Annelies en Tom zwaaien enthousiast met kushandjes en gaan daarna naar boven naar het restaurant een hamburger eten, Tom heeft daar een mooi uitzicht over het platform en de Kaagbaan met al die bewegende vliegtuigen, daarom ging hij tenslotte mee.

Job loopt door de douane en kijkt om zich heen of hij haar ziet, wat niet het geval is. Hij loopt naar een winkel met camera's en laat zich informeren over een Canon met een motordrive die hij zou willen kopen om snel achter elkaar foto's te kunnen maken. Daarna naar een kiosk waar hij het AD koopt en besteld in een koffiebar een kop koffie met een donut en leest de krant van zaterdag. Hij heeft een half uurtje de tijd en loopt vervolgens naar Pier D en maakt onderweg voor de zekerheid nog even gebruik van het mannentoilet.

De meeste passagiers zitten al te wachten bij de incheckbalie van de KLM-vlucht naar Londen-Heathrow. Geert zit daar tussen in,

vlak bij de balie te lezen in een Modeblad, ze kijken elkaar van een afstandje aan en glimlachen naar elkaar.

Na een kwartiertje begint het inchecken, bijna alle mensen staan op en lopen naar de balie, Geert is één van de eerste. Job volgt wat later en stapt de 737 binnen, zoekt zijn stoelnummer en zegt tegen Geert, 'goedemorgen' en gaat naast haar zitten. 'Goedemorgen', zegt ze, waarna haar hand de zijne vindt.

Het is een uurtje of acht vliegen van Heathrow naar New York, ze installeren zich in hun stoel, schoenen uit en TWA-sokjes aan, allebei hebben ze een boek bij zich om te lezen maar ze raken aan de praat over hoe het met de zaak gaat en thuis, hij vertelt dat zijn bedrijf goed in de opdrachten door een project bij VW in Emden in Duitsland en dat ze het bijzonder druk hebben omdat die order gelijktijdig binnen kwam met ander werk dat voor extra druk zorgde om binnen de afgesproken planning te blijven, maar dat de sfeer op de zaak goed was en dat hij door de goede interne organisatie meer en meer tijd kreeg om te werken aan nieuw werk dat dan weer aan moest sluiten op de orders die onderhande waren.

'En thuis met jou', vraagt hij aan Geert.

'Dat heeft zo'n beetje altijd hetzelfde ritme, zonder spanningen met weinig intimiteit, in het weekeinde is er altijd wel wat te doen in Amsterdam waar ik voor uitgenodigd wordt, daar ontmoet ik met regelmaat mijn beste vriendinnen waaronder Toos, zij maakt zo'n uitje aantrekkelijk. Door de week is Tijmen met regelmaat onderweg' vertelt ze verder, 'niet alleen in Nederland, maar ook vaak naar Duitsland en Engeland, ik heb met Tijmen door de jaren heen meer en meer een soort van broer-zus relatie gekregen, ik ging voor een carrière en kon er mee leven dat Tijmen geen kinderen meer wilde want tijdens zijn vorige huwelijk had hij zich al laten steriliseren en dat wist ik toen ik hem leerde kennen en daar heb ik geen spijt van. Ik heb in Amsterdam met regelmaat wat werk via het Fashion Centre of rechtstreeks met modehuizen om door te passen of als mannequin mode te showen voor een uitgenodigde groep vrouwen of voor beroepsfotografen maar dan alleen met kleren aan en om de zoveel weken ga ik wel een paar dagen voor een bijzondere shoot naar het buitenland waar ik alleen al prima van zou kunnen leven, maar verder vind ik het leven toch wel heel erg hetzelfde van week tot week', en ze kijkt Job met een glimlach aan.

Hij vertelt haar dat Annelies en hij een soort van inleef-periode hebben om oude gevoelens en kwetsuren te verdringen door nieuwe ervaringen die zij samen nu mee maken, dat ze geen schaamte hebben voor elkaar, soms tegen elkaar aan slapen, maar nu na bijna drie maanden nog niet intiem met elkaar zijn geweest en dat ze tijdens een intens gesprek liet blijken dat zij altijd drie kinderen had willen hebben en dat hij deze wens door haar te verlaten op brute wijze had verstoord omdat ze vond dat ze daar nu te oud voor was.

'Ik heb daar alleen maar naar geluisterd', vertelt hij verder.

Jij kan toch nog kinderen maken', zegt Geert, waarop hij haar bevestigend aankijkt.

Intussen zaten ze al boven Ierland, ze aten hun eerste maaltijd en kijken samen naar een film, 'Falling in Love' met Meryl Streep en Robert de Niro. Niet bepaald een film die hij zelf uit zou kiezen maar wel apart als het om de inhoud gaat, waarop Job aan het eind tegen haar zegt: 'ze krijgen elkaar uiteindelijk wel'.

De reis verloopt zoals gepland, op Kennedy Airport stappen ze over in een tweemotorig propellor vliegtuig voor ongeveer 45 passagiers en landen na dik een uur op Logan International Airport van Boston en komen redelijk vlot door de douane heen, pakken de Hilton-bus om tegen vier uur aan te komen bij het hotel. De gehuurde auto blijkt een Jeep Cherokee te zijn waar ze blij mee zijn want dat past wel bij het Amerikaanse sfeertje dat zij beginnen te proeven. Hun kamer zit op de 14e verdieping en kijkt naar het westen over de luchthaven die aan de ander kant van het water ligt. Ze verfrissen zich en wrijven en knijpen elkaar zachtjes als ze elkaar raken, pakken elkaar beet van plezier en gaan naar beneden om in één van de restaurants wat kleins te eten, want intussen is het voor hen elf uur 's avonds en dat beginnen ze te voelen. Ze nemen allebei een salade, hij een rode martini vooraf en Geert een Amerikaanse witte wijn.

Ze kijken vanuit het restaurant in Broad Street en zien alleen maar gele taxi's. Onder de tafel zitten ze met de voeten in elkaar en praten over de week die er aan komt, dat hij dinsdag naar Lowell gaat, naar Wang en op de terugweg naar een soort van ingenieursbureau dat op een zelfde wijze leek te werken als zijn bedrijf. Zij wordt dinsdagmorgen opgepikt en heeft een afspraak in het Sheraton-Hotel over haar werk dat ergens aan de kust plaats zou gaan vinden. Morgen gaan ze Boston verkennen, de

stad van "Cheers", spannend is het voor haar en uitdagend voor hem. Plotseling buigt Geert naar hem toe en fluistert:

'Kom we gaan naar boven, we gaan naar bed, ik wil met je vrijen, kom'.

'Maar', zegt Job.

'Laat dat maar zitten', zegt ze en staat op, komt naar hem toe en trekt hem als het ware van zijn stoel. Een ober komt daardoor naar hen toe waarop Job zegt dat ze toch maar niet eten omdat het verhoudingsgewijs zo laat voor ze is en dat hij de rekening op zijn kamernummer moet zetten, waardoor Geert nog even geduld moet hebben want bij de kassa moet hij daar eerst voor tekenen. Ze pakt hem bij de hand en trekt hem mee naar de lift waar ze alleen in staan, zoenend bijna vrijend gaan ze naar de 14^e etage. Op hun kamer staan ze tegen over elkaar, hij kijkt haar in haar donkerbruine ogen waarin spikkeltjes zitten, er lijken lampjes in te branden gevoed door de adrenaline die door haar lijf giert.

Hij kleedt haar uit, haar jurk valt op de grond terwijl zij zijn overhemd los knoopt en uittrekt, een beetje onhandig doet Job zijn schoenen uit die zij al heeft uitgeschopt, hij omarmt haar om haar BH bandje los te maken en gooit die op haar jurk, mooi is ze klein maar stevig. Zij staat in haar slipje terwijl zijn broek uit gaat en hij in zijn onderbroek kom te staan die ze gelijktijdig uit doen waarna zij lacht om zijn opgerichte penis. Ze pakt Job beet en zegt dat ze al twee maanden de pil slikt en dat hij geen condoom hoeft te gebruiken die hij wel heeft meegenomen uit een automaat van het mannentoilet op Schiphol. Ze trekken de sprei er af en vallen op het zachte bed, hij zoent haar in haar hals, onder haar borst en in haar lies met zijn neus in haar kruis, een zachte donkere venusheuvel. Ze kreunt zacht tijdens zijn expeditie langs haar lichaam en zegt naar adem happend, 'hou van jou'.

Hij komt omhoog, kijkt haar aan en antwoordt, 'lieverd' en dringt langzaam bij haar binnen. Zo'n twee en een half uur vrijen ze met elkaar, 'je bent mijn vent', fluistert ze in zijn oor om samen nat van transpiratie, lichaamsvocht en sperma uiteindelijk vermoeid in slaap te vallen.

In één gestrengeld worden ze maandagochtend de 19e november wakker gebeld door de receptie. Geert straalt, ze is helemaal hyper, loopt als een kat steeds tegen hem aan tijdens het tanden poetsen en douchen, plaagt hem terwijl ze haar haar droogt met een föne en vraagt of hij het fijn heeft gevonden. Job kan moeilijk